

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 15, 2022

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1113](#) 15-07-2022

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:5940](#) 12-07-2022

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2022:1248](#) 12-07-2022

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:1974](#) 05-07-2022

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:1936](#) 28-06-2022

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2022:2100](#) 28-06-2022

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2022:1287](#) 22-06-2022

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2022:1928](#) 16-06-2022

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:864](#) 23-03-2021

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2022:2375](#) 11-07-2022

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2022:2872](#) 11-07-2022

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:5425](#) 09-06-2022

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:5480](#) 08-06-2022

RECHTSPRAAK

Onrechtmatig handelen Nederlandse bemiddelingsorganisatie en Staat als toezichthouder bij interlandelijke adoptie uit Sri Lanka; beroep op verjaring door bemiddelingsorganisatie naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar.

Feiten en omstandigheden

Inleiding

Appellante is in 1992 in Sri Lanka geboren en kort daarna door Nederlandse adoptieouders geadopteerd. De appellante stelt dat haar adoptie onzorgvuldig tot stand is gekomen, waardoor zij in onzekerheid verkeert over haar afkomst en de omstandigheden waaronder zij is afgestaan. Dit is een schending van haar fundamentele rechten en de Staat en de Stichting hebben onrechtmatig gehandeld in de rol die zij bij de totstandkoming van de adoptie hebben gespeeld. De appellante vorderde voor de rechtbank Den Haag een verklaring voor recht inzake het onrechtmatig handelen en een veroordeling tot schadevergoeding, op te maken bij staat. De rechtbank heeft het beroep van de Staat en de Stichting op verjaring gehonoreerd en de vorderingen afgewezen.

De Stichting is een Nederlandse organisatie voor de bemiddeling bij interlandelijke adoptie, onder andere bij adopties van kinderen uit Sri Lanka. De Stichting heeft sinds 1989 een vergunning zoals bedoeld in artikel 15 Wet opnemings buitenlandse pleegkinderen (Wobp). Het Ministerie van Justitie heeft in (vermoedelijk) 1989 en 1991 inspectiebezoeken afgelegd bij de Stichting.

Adoptie appellante en zoektocht naar biologische familie

De adoptieouders hebben in 1990 de broer van de appellante uit Sri Lanka geadopteerd, met behulp van de diensten van de Stichting. In 1991 verkregen zij beginseltoestemming ten behoeve van het opnemen van een tweede buitenlands pleegkind, wederom te adopteren via de Stichting. In december 1991 zijn de ouders afgereisd naar Sri Lanka met het oog op adoptie van een meisje. Dit meisje werd echter teruggetrokken uit de adoptieprocedure. De adoptieouders hebben contact gehad met de Stichting, waarna de appellante werd aangeboden

voor adoptie. Er was dus sprake van een zogenaamde 'babywissel'. In maart 1992 is de adoptie van de appellante door de Sri Lankaanse rechter naar Sri Lankaans recht uitgesproken. Kort na terugkomst in Nederland kregen de adoptieouders van de Stichting een (summier) statusrapport over de appellante, waarin de situatie van de biologische moeder is omschreven. In 1995 is de adoptie van de appellante naar Nederlands recht uitgesproken door de toenmalige rechtbank Almelo. De appellante is opgegroeid in Nederland, en kreeg rond 2009 het idee om op zoek te gaan naar haar biologische ouders. De meerdere zoektochten die volgden hebben niets opgeleverd.

Maatschappelijke ontwikkelingen

In de periode 1976-1993 verschenen er in de Nederlandse media berichten over illegale adopties van buitenlandse kinderen, onder andere uit Sri Lanka. Vanaf 1987 is er een periode geweest waarin in Sri Lanka geen aanvragen voor interlandelijke adoptie werden aangenomen, in verband met vermeende onregelmatigheden bij adoptiebemiddeling. Naar aanleiding van een memorandum van het Nederlandse consulaat te Colombo (1991) inzake de adoptie van illegaal geselecteerde baby's en de mogelijkheid tot kinderroof, heeft het openbaar ministerie een strafrechtelijk onderzoek ingesteld. Hieruit werd geconcludeerd dat er niet is gebleken van illegale bemiddeling met winstoogmerk, noch van (grootscheepse) kinderhandel. In 2017 heeft het tv-programma *Zembla* in de reportage 'Adoptiebedrog' bericht over jongvolwassenen die vanuit Sri Lanka geadopteerd zijn en die onjuiste of vervalste papieren hadden.

Nederlandse wet- en regelgeving tijdens adoptie van appellante

Adoptie is in het Nederlandse recht een maatregel van kindbescherming die genomen wordt in het belang van het kind dat bescherming nodig heeft en is geregeld in artikelen 1:227-1:229 BW. Na 1965 richtten adoptieouders zich steeds vaker op het buitenland – vanaf 1967 op niet-Europese landen – wat de nodige problemen met zich meebracht, zo blijkt uit de Adoptienota (*Kamerstukken II 1979/80, 16194, nr. 2*). Naar aanleiding hiervan werd een procedure tot verkrijging van beginseltoestemming voorafgaand aan het opnemen van een buitenlands pleegkind ingevoerd. De Wobp is met ingang van 15 juli 1989 in werking getreden, waarbij de beginselen en uitgangspunten zoals verwoord in de Verklaring inzake de juridische en sociale beginselen betreffende de bescherming en het welzijn van kinderen, in het bijzonder met betrekking tot plaatsing in een pleeggezin en adoptie, nationaal en internationaal van de VN (VN-Verklaring) in aanmerking genomen. Het beleid inzake verlening van beginseltoestemming werd in de Wobp wettelijk vastgelegd. De vereisten werden in overeenstemming gebracht met de praktijk en de procedure werd gemoderniseerd en met wettelijke waarborgen omkleed. Een vergunningstelsel werd ingevoerd, evenals verschillende

vormen van controle en toezicht.

Verdere (rechts)ontwikkelingen

In 2019 heeft de Staat een onderzoekscommissie ingesteld naar de interlandelijke adoptie in het verleden (COIA). In haar rapport concludeert de COIA dat er in Sri Lanka sprake was van ernstige structurele misstanden en dat zowel de Staat als de Stichting daarvan op de hoogte was. Op advies van de COIA heeft de Staat excuses aangeboden aan geadopteerden voor de rol van de Staat bij deze misstanden en toegezegd een expertisecentrum te zullen oprichten ter ondersteuning bij juridische vraagstukken en afstammingsonderzoek. Tevens heeft de Staat besloten om zich in procedures als deze niet langer op verjaring te beroepen. In november 2020 is er een motie ingediend tot het afschaffen dan wel fors verlengen van de verjaringstermijn bij adoptiezaken.

Vorderingen en grieven

De appellante vordert:

een verklaring voor recht dat de Staat en de Stichting ieder afzonderlijk dan wel gezamenlijk onrechtmatig jegens haar hebben gehandeld;
de veroordeling van de Staat en de Stichting, hoofdelijk dan wel ieder afzonderlijk, tot vergoeding van de geleden schade, en verwijzing naar de schadestaatprocedure;
de veroordeling van de Stichting om alsnog alle informatie te verstrekken die haar bekend is over de werkwijze van de Sri Lankaanse bemiddelaars;
de hoofdelijke veroordeling van de Stichting en de Staat in de proceskosten.

Volgens de appellante hebben de Staat en de Stichting haar fundamentele rechten op grond van artikel 8 EVRM geschonden. Ook is er sprake van een schending van de Wobp en het ongeschreven recht. De Staat en de Stichting hebben onrechtmatig gehandeld door het tot stand brengen van de adoptie, wetende dat dit in strijd was met de voorwaarden en hebben onvoldoende gedaan om schending van haar fundamentele rechten te voorkomen.

Ten aanzien van de Staat stelt de appellante dat hij op de hoogte was van de omstandigheden in Sri Lanka en dat adopties structureel in strijd waren met de daaraan te stellen eisen. De Staat heeft alle waarschuwingssignalen genegeerd en is adopties uit Sri Lanka blijven faciliteren. Daarnaast is er onvoldoende toezicht geweest op het handelen van bemiddelingsorganisaties – de inspectiebezoeken geven geen blijk van zorgvuldig en behoorlijk uitgeoefend toezicht – en heeft de Staat niets ondernomen om zich ervan te verzekeren dat de informatie in de papieren van de appellante juist was.

Ten aanzien van de Stichting stelt de appellante dat de Stichting zelfstandig en actief een bijdrage heeft geleverd aan het in stand houden van het bestaande systeem in Sri Lanka, waarbij op commerciële wijze adopties werden uitgevoerd en er geen deugdelijke maatregelen waren voor waarborging van het belang van het kind. De Stichting heeft zich er onvoldoende van vergewist dat lokale bemiddelaars en autoriteiten een procedure volgden met oog op de bescherming van het kind en onvoldoende heeft gedaan om inzicht in de gang van zaken te krijgen. Daarnaast heeft de Stichting een onevenredig hoge vergoeding betaald aan Sri Lankaanse bemiddelaars en nagelaten om de appellante vrijwillig alle informatie te verschaffen over haar adoptie en de omstandigheden.

Als gevolg hiervan stelt de appellante immateriële schade te hebben geleden vanwege de aantasting in haar eer en persoon (artikel 6:106 lid 1 sub b BW), en materiële schade gedurende haar zoektocht naar haar biologische ouders. De Staat en de Stichting hebben verweer gevoerd en onder andere een beroep op verjaring gedaan. De rechtbank heeft dit beroep gehonoreerd en heeft de vorderingen afgewezen. De appellante is in hoger beroep gekomen. Naast de hierboven genoemde vorderingen, vordert zij dat de Staat en de Stichting hoofdelijk worden veroordeeld tot vergoeding van de kosten.

Beoordeling en motivering

Beroep op verjaring

De rechtbank heeft onbestreden vastgesteld dat de verjaringstermijn van twintig jaar in maart 2012 verstreken is (artikel 3:310 lid 1 BW). De appellante stelt dat zij pas kon begrijpen dat er sprake was van onrechtmatig handelen toen ze op de hoogte raakte van de structurele misstanden van destijds (artikel 3:321 lid 1 sub f BW), welke door de Stichting bewust werden verzwegen. Zij heeft, volgens appellante, zelfs in strijd met de waarheid verklaard hiervan niet op de hoogte te zijn. De Stichting betwist deze stellingen gemotiveerd. Het hof overweegt dat het hebben van een andere opvatting over de vraag of de Stichting onrechtmatig heeft gehandeld niet hetzelfde is als iets opzettelijk verborgen houden, wat nergens uit blijkt. Ook heeft de appellante pas na het verstrijken van de twintigjaarstermijn de Stichting om informatie heeft verzocht. Het beroep op artikel 3:321 BW slaagt derhalve niet.

De appellante stelt verder dat zij gedurende de eerste achttien van deze twintigjaarstermijn minderjarig was en haar toegang tot de rechter feitelijk was afgesloten – in strijd met artikel 6 en 8 EVRM. Het hof overweegt dat het concept verjaring volgens vaste rechtspraak niet in strijd is met artikel 6 EVRM, daar er geen sprake is van categorische afsluiting van toegang tot de rechter. Onder huidig recht gelden in beginsel voor minderjarigen dezelfde verjaringstermijnen als voor meerderjarigen, aangezien ouders namens minderjarigen een

vordering kunnen instellen. Verder is er geen grond om terugwerkende kracht toe te kennen aan de regel in artikel 3:310 lid 5 BW, daar deze regel enkel van toepassing is op schadeveroorzakende gebeurtenissen die na de inwerkingtreding van deze wet hebben plaatsgevonden.

Het hof bespreekt vervolgens of het feit dat de appellante een pasgeboren baby was ten tijde van het onrechtmatig handelen als een factor in de stelling dat een beroep op verjaring in dit geval naar de maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Aan het instituut van bevrijdende verjaring liggen zwaarwegende argumenten ten grondslag – zoals rechtszekerheid en bewijsproblemen door tijdsverloop – en terughoudendheid is vereist bij het aannemen van een uitzondering. Het hof verwijst naar het arrest *Van Hese/De Schelde* (ECLI:NL:HR:2000:AA5635), waarin enkele gezichtspunten zijn genoemd die betrokken moeten worden bij het oordeel of onder de omstandigheden van een concreet geval een beroep op verjaring naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Het hof is van oordeel dat dat in dit specifieke geval zo is. Het betreft in deze zaak fundamentele rechten en een ingrijpende wijziging in het leven van een pasgeboren baby, welke wijziging verstrekken gevolgen heeft voor de toekomst van dat kind. Onzorgvuldigheden rondom de adoptie kunnen emotionele en psychische schade tot gevolg hebben. De Stichting wist dat het belang van het kind bij adoptie voorop moet staan en kende het belang van afstammingskennis, en had er rekening mee moeten houden dat een kind in de toekomst nadeel en schade kan ondervinden wanneer dit onvoldoende in acht wordt genomen. De Stichting heeft aldus (zeer) verwijtbaar gehandeld. Hieraan draagt ook de opmerkelijke gang van zaken rond de 'babywissel' mee. Het hof kent in deze overweging bijzonder gewicht toe aan het feit dat de appellante een pasgeboren baby was ten tijde van de onrechtmatigheden en gedurende de eerste achttien jaar van de twintigjaarstermijn derhalve niet in staat is geweest een vordering in te stellen. Het ligt, volgens het hof, immers niet voor de hand dat de adoptieouders zich namens de appellante zouden willen stellen op het standpunt dat de uitgevoerde adoptie gebreken kende. Daarnaast is ook van belang dat de Stichting verplicht was om alle gegevens dertig jaar te bewaren, en de appellante de Stichting ruim binnen deze tijd aansprakelijk heeft gesteld.

Een belangrijke vraag is vervolgens of de appellante binnen een redelijke termijn na het aan licht komen van haar schade de Stichting aansprakelijk heeft gesteld. De appellante stelt dat zij er in 2015 – toen haar papieren een dood spoor bleken – van uitging dat het om een incidentele fout of slordig handelen aan de kant van de Sri Lankaanse instanties ging en dat er geen aanleiding was om aan te nemen dat de Stichting onrechtmatig had gehandeld. Het hof overweegt dat het aannemelijk is dat de redelijke termijn eind 2015 is gaan lopen. Het is de vraag of kennis van de structurele misstanden, zoals in 2017 aan het licht kwamen, nodig was

om actie te ondernemen jegens de Stichting. De appellante verwijt de Stichting immers ook onvoldoende afstammingsinformatie te hebben verzameld, wat zij eind 2015 dus al wist. Het hof is echter van oordeel dat het irrelevant is of de redelijke termijn eind 2015 of pas in 2017 aanvang heeft genomen en dat de redelijke termijn van twee jaar zoals aangenomen in asbestzaken geen harde regel is. De omstandigheden van het geval spelen een rol in de beoordeling en in deze zaak ging het om een jongvolwassene die een moeizaam en emotioneel beladen onderzoek deed naar haar afkomst en de omstandigheden waaronder zij als baby is afgestaan en geadopteerd.

Het hof concludeert dat de appellante zich terecht op het standpunt stelt dat een beroep op verjaring van de Stichting in dit geval naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is.

Beoordeling van de inhoud

Inleiding

Het hof verwijst naar het feit dat bij de totstandkoming van de Wobp de beginselen en uitgangspunten van de VN-Verklaring in aanmerking zijn genomen. Het uitgangspunt is dat het in het belang van het kind is om op te groeien bij de eigen biologische familie en in het land van herkomst, in zijn eigen cultuur. Alleen wanneer er in het land van herkomst geen aanvaardbare toekomst is voor het kind in kwestie, wordt interlandelijke adoptie verantwoord geacht. Op grond van de Wobp hebben vergunninghouders zoals de Stichting drie kernverplichtingen:

alleen bemiddelen bij een adoptie in het belang van het kind;
geen onevenredig hoge vergoeding betalen in het kader van de bemiddeling en niet gericht zijn op winst;
zo volledig mogelijke informatie verzamelen omtrent de afkomst en achtergrond van het kind in het land van herkomst.

Daarnaast rust op vergunninghouders de plicht om de minister in kennis te stellen van iedere opneming van een buitenlands pleegkind die zij tot stand had gebracht, om een deugdelijke administratie bij te houden en om jaarlijks verslag te doen van haar werkzaamheden in en buiten Nederland (artikel 21 lid 6 Wobp en artikel 23 lid 1 en 2 Wobp), waarbij het aan de minister is om toezicht op de bemiddelaars te houden.

Volgens het hof is er in deze zaak in zoverre sprake is van reflexwerking, dat de invulling van de maatschappelijke zorgvuldigheidsnorm van artikel 6:162 BW ten opzichte van beide wordt

ingekleurd door het feit dat het gaat om de fundamentele rechten van een pasgeborene. Het hof verwijst verder naar het feit dat de appellante niet de rechtmatigheid van haar adoptie ter discussie stelt, maar het feit dat zij slachtoffer is geworden van illegale adoptiepraktijken en dat er sprake is van valse papieren. Daarnaast verwijt de appellante aan de Stichting en de Staat het feit dat zij in onzekerheid verkeerd over haar afkomst en de omstandigheden waaronder afstand van haar is gedaan. Het hof is van oordeel dat dit laatste ook tot schadeplichtigheid kan leiden, ongeacht of er daadwerkelijk sprake is geweest van vervalsing.

Vordering tegen de Stichting

In het geval van de appellante is er zeer weinig informatie beschikbaar over haar afkomst en de omstandigheden waaronder zij is afgestaan. De Stichting heeft uitgelegd dat er sprake was van grote armoede in Sri Lanka en dat ongehuwd moederschap een schande was. Zij voert aan dat zij heeft mogen vertrouwen op het onderzoek uitgevoerd door de Sri Lankaanse Probation en de controle door de Sri Lankaanse rechter. Het hof gaat ervan uit dat de Stichting steeds heeft gemeend te handelen in het belang van het kind, maar haar kernverplichtingen echter onvoldoende is nagekomen door blindelings te vertrouwen op de Sri Lankaanse papieren en gewoonweg aan te nemen dat de informatie summier was. Dit geldt, volgens het hof, des te meer daar er sprake was van duidelijke signalen van misstanden bij adopties, ook vanuit Sri Lanka. Van de Stichting mocht redelijkerwijs verwacht worden dat zij op de hoogte was van de huidige ontwikkelingen en dat dit reden was tot maximale zorgvuldigheid en oplettendheid, ook waar aan Sri Lankaanse formaliteiten was voldaan. De Stichting heeft niet onderbouwd welke concrete maatregelen zij zelf heeft genomen om de betrouwbaarheid en zorgvuldigheid van de procedure aldaar te controleren. De Stichting had meer moeite moeten doen om zoveel mogelijk informatie te verkrijgen over de redenen voor afstand en de afkomst van het kind, zeker in de omstandigheden waaronder appellante in zeer korte tijd beschikbaar voor adoptie werd gesteld. De Stichting heeft, nadat de adoptieouder contact hadden opgenomen vanuit Sri Lanka, hen gerustgesteld dat zij een ander kindje zouden krijgen en derhalve deze 'babywissel' op zijn minst gefaciliteerd. De Stichting had een en ander moeten verifiëren en nagaan of en hoe was onderzocht dat de biologische moeder op (naar Nederlandse maatstaven) aanvaardbare wijze afstand had gedaan van haar kind en dat zo volledig mogelijk en juiste afstammingsgegevens waren verzameld. Het hof concludeert derhalve dat de Stichting onvoldoende heeft gedaan om de onzekerheid te voorkomen waarin de appellante nu verkeert en daarmee onrechtmatig jegens haar heeft gehandeld. De appellante heeft daarnaast ook voldoende zelfstandig belang bij de gevraagde verklaring voor recht, als een belangrijke vorm van genoegdoening.

Het hof acht ook de vordering tot verwijzing naar de schadestaatprocedure toewijsbaar. Het is inmiddels vrijwel onmogelijk om vast te stellen of de adoptiepapieren vals zijn respectievelijk

of de appellante bij rechtmatig handelen van de Stichting niet zou zijn geadopteerd, maar het gaat appellante om het feit dat zij bij rechtmatig handelen in elk geval meer informatie en dus minder onzekerheid zou hebben gehad over de omstandigheden waaronder afstand van haar is gedaan en over haar afkomst. Hoewel ten aanzien van het causaal verband en de aard en omvang van de schade nog vragen te beantwoorden zijn, acht het hof het aannemelijk dat de onzekerheid waarin appellante nu verkeert tot materiële (kosten onderzoek) en/of immateriële schade leidt.

Het hof wijst de vordering om de Stichting te veroordelen alsnog informatie aan de appellante te verstrekken af. De Stichting heeft er al terecht op gewezen dat de appellante deze vordering niet heeft onderbouwd en ook geen juridische grondslag heeft genoemd. De appellante is ook niet ingegaan op de kanttekeningen van de Stichting betreffende de formulering.

Vordering tegen de Staat

Het hof overweegt dat de Staat (ook) reeds onder de Wobp verplicht was tot toezicht op het handelen van de Nederlandse bemiddelaars met vergunning. De signalen van structurele misstanden rond adopties in Sri Lanka moeten de Staat ook redelijkerwijs bekend zijn geweest. Het hof is van oordeel dat, net als de Stichting, ook de Staat onvoldoende heeft gedaan om de onzekerheid waarin de appellante nu verkeert te voorkomen. Daaraan doet niet af dat het handelen van de Staat als toezichthouder terughoudend moet worden getoetst; een toetsing die de Staat ook niet doorstaat. Gelet op de zwaarwegende individuele belangen van de bijzonder kwetsbare en het strikte wettelijke stelsel dat juist met het oog op deze belangen was ingericht, had van de Staat mogen worden verwacht dat het toezicht op de uitvoering van dit stelsel hiermee in lijn was gebracht. Het is aannemelijk dat de Staat door scherper toezicht zou hebben ontdekt dat de Stichting kennelijk genoeg nam met summiere afstammingsgegevens en min of meer blind vertrouwde op Sri Lankaanse informatie en de Stichting hierop zou hebben aangesproken. De Staat heeft twee inspecties uitgevoerd bij de Stichting, maar uit niets blijkt dat bij die gelegenheden kritisch is doorgevraagd op de wijze waarop de Stichting in de praktijk haar kernverplichtingen nakwam. In de parlementaire geschiedenis van de Wobp staat dat bij de verificatie door de ambassade ter plaatse of op aanvaardbare wijze afstand is gedaan, als uitgangspunt geldt dat wanneer de afstandsverklaring in de buitenlandse procedure al is overgelegd en in orde is bevonden, een diepgaande controle niet meer nodig is. Dit betekent echter niet dat de Staat een formalistische en afstandelijke houding kan aannemen inzake haar verantwoordelijkheden, aangezien dit ook niet past in de geschetste verplichtingen van de Staat en ook niet noodzakelijkerwijs voortvloeit uit de soevereiniteit van elke staat.

Het hof concludeert dat ook de Staat onrechtmatig heeft gehandeld en dat de gevraagde

verklaring voor recht zal worden toegewezen. De Staat had beter toezicht moeten houden en striktere, meer individuele controle-eisen moeten stellen. Ook de vordering tot veroordeling van de Staat tot vergoeding van (eventuele) schade, op te maken bij staat, wordt toegewezen.

Conclusie

Het hof concludeert tot vernietiging van het vonnis en, opnieuw rechtdoende, verklaart voor recht dat de Stichting en de Staat onrechtmatig jegens de appellante hebben gehandeld en veroordeelt de Stichting en de Staat hoofdelijk tot vergoeding van de schade, op te maken bij staat. De vordering tot veroordeling van de Stichting tot het verschaffen van nadere informatie over de werkwijze van de Sri Lankaanse bemiddelaar zal worden afgewezen. Ook worden zij veroordeeld tot de proceskosten van de eerste aanleg en in hoger beroep, te vermeerderen met rente.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 12-07-2022

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2022:1248

Zaaknummer: 200.287.502/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Meerderjarigenadoptie. Bijzondere omstandigheden om een uitzondering te maken op het minderjarigheidsvereiste van artikel 1:228 lid 1 onder a BW.

Feiten en omstandigheden

De meerderjarige heeft alleen een juridische moeder, de biologische vader is onbekend. De moeder is, toen zij zwanger was van hem, uit het buitenland naar Nederland gevlucht. De meerderjarige is in Nederland geboren en verbleef destijds in een azc. Hij verblijft sinds hij 2 jaar oud is samen met drie andere adoptiekinderen bij verzoekers. Bij koninklijk besluit in 2016 is de geslachtsnaam van de meerderjarige gewijzigd in de geslachtsnaam van de mannelijke verzoeker. Verzoekers vragen de rechtbank om de adoptie van een meerderjarige door hen uit te spreken.

Grievens, beoordeling en motivering

Rechtsmacht en toepasselijk recht

Het verzoek heeft een internationaal karakter. De meerderjarige is in Nederland geboren, zijn nationaliteit is onbekend en zijn gewone verblijfplaats ligt in Nederland. De moeder heeft een buitenlandse nationaliteit. Haar gewone verblijfplaats ligt in het buitenland. Op grond van artikel 3 aanhef en onder a Rv komt aan de Nederlandse rechter rechtsmacht toe nu zowel de man als de vrouw hun gewone verblijfplaats in Nederland hebben. Er is geen verdrag van toepassing dat verwijzingsregels voor het toepasselijk recht geeft. Ook de verwijzingsregels uit titel 6 Boek 10 BW zijn niet aan de orde, omdat een meerderjarigenadoptie niet onder het toepassingsbereik van deze titel valt. Dit volgt uit artikel 10:104 BW, waarin staat dat het moet gaan om een minderjarig kind. De rechtbank is daarom van oordeel dat voor het toepasselijk recht moet worden teruggevallen op het ongecodificeerde recht zoals dat gold voor de inwerkingtreding van de Wet conflictenrecht adoptie. Volgens dit recht is het Nederlands recht van toepassing op het verzoek, behoudens ten aanzien van de instemming dan wel de raadpleging of de voorlichting van de ouders van het kind. Ten aanzien van die aspecten is toepasselijk het recht van de staat waarvan het kind de nationaliteit bezit (zie *Kamerstukken II*

2001/02, 28457, nr. 3, p. 9 en 10 en de uitspraak van de Hoge Raad van 11 april 1980, ECLI:NL:HR:1980: AC1936, NJ 1980/364). De nationaliteit van de meerderjarige is onbekend. Nu de meerderjarige een verblijfsvergunning ex artikel 8 sub d jo. artikel 33 Vreemdelingenwet 2000 heeft, is de rechtbank van oordeel dat gelet op het bepaalde in artikel 10:17 BW Nederlands recht van toepassing is op de toestemming dan wel raadpleging of voorlichting van de ouders van het kind.

Inhoudelijke beoordeling

Op grond van artikel 1:227 lid 1 BW geschiedt adoptie door een uitspraak van de rechtbank op verzoek van twee personen tezamen of op verzoek van één persoon alleen. Ingevolge het tweede lid van dit artikel kan een dergelijk verzoek door twee personen tezamen worden gedaan indien zij ten minste drie aangesloten jaren onmiddellijk voorafgaande aan de indiening van het verzoek met elkaar hebben samengeleefd. Aan deze voorwaarde is voldaan. Verzoekers zijn daarom ontvankelijk.

De rechtbank overweegt dat het verzoek ingevolge artikel 1:227 lid 3 BW alleen kan worden toegewezen, indien de adoptie in het kennelijk belang van het kind is en op het tijdstip van het verzoek tot adoptie vaststaat en voor de toekomst redelijkerwijs te voorzien is dat het kind niets meer van zijn ouder in de hoedanigheid van ouder te verwachten heeft.

Adoptie kennelijk in het belang van het kind

Op basis van de aanhoudende wens van de meerderjarige om juridisch gezien tot het gezin van verzoekers te mogen behoren en het ontbreken van een band tussen de meerderjarige en de moeder, staat voor de rechtbank vast dat adoptie in het kennelijk belang van de meerderjarige is.

Niets meer van ouder in hoedanigheid ouder te verwachten

Verzoekers hebben onbetwist gesteld dat de meerderjarige en de moeder niet of nauwelijks met elkaar in gezinsverband hebben samengeleefd en de moeder nooit een structurele rol als ouder gespeeld heeft in zijn leven. Voor de rechtbank staat vast dat de meerderjarige in de toekomst redelijkerwijs niets meer van zijn moeder in de hoedanigheid van ouder te verwachten heeft.

Artikel 1:228 lid 1 BW bepaalt aan welke voorwaarden voor adoptie dient te worden voldaan. De rechtbank gaat in op de relevante voorwaarden. Gezien de meerderjarigheid van het kind, is met name sub a relevant.

Sub a: 'dat het kind op de dag van het eerste verzoek minderjarig is, en dat het kind, indien het

op de dag van het verzoek twaalf jaar of ouder is, ter gelegenheid van zijn verhoor niet van bezwaren tegen toewijzing van het verzoek heeft doen blijken’.

Vast staat dat niet is voldaan aan het minderjarigheidsvereiste. Namens verzoekers is gesteld dat meerderjarigheid niet in de weg kan staan aan de adoptie. Een weigering van het verzoek zou volgens hen een ongeoorloofde inmenging in het gezins- of familieleven of privéleven van verzoekers en/of de meerderjarige opleveren, zoals bedoeld in artikel 8 EVRM. Verzoekers hebben gemotiveerd gesteld en onderbouwd dat er zeer bijzondere omstandigheden zijn die ertoe moeten leiden dat de dwingendrechtelijke bepaling van artikel 1:228 lid 1 onder a BW terzijde wordt geschoven.

De rechtbank stelt voorop dat adoptie ingrijpt in het afstammingsrecht, in het bijzonder waar zij familierechtelijke betrekkingen tot stand brengt tussen de adoptiefouders en hun bloed- en aanverwanten enerzijds en het adoptiefkind en zijn eventueel toekomstige echtgenoot en nakomelingen anderzijds. Daarnaast worden de familierechtelijke banden met de bestaande familieleden beëindigd. Verder geldt dat betrokkenen bij het ontstaan van de hiervoor bedoelde familierechtelijke betrekkingen ook tijdens de meerderjarigheid nog belang kunnen hebben. De wet voorziet echter niet in een (andere) manier waarop die familiebanden na de bereikte meerderjarigheid nog zouden kunnen ontstaan.

De rechtbank overweegt verder dat volgens vaste rechtspraak aan artikel 8 lid 1 EVRM geen ongeclausuleerd recht op adoptie kan worden ontleend. Dat adoptie slechts mogelijk is indien wordt voldaan aan de door de nationale wet daaraan gestelde eisen, levert dus op zichzelf bezien geen ongeoorloofde inbreuk op een door artikel 8 lid 1 EVRM beschermd recht op. Aan artikel 8 EVRM kan wel het recht op bescherming van het gezinsleven tussen (pleeg)ouders en een door hen in hun gezin opgenomen kind worden ontleend. Dat betekent dat een weigering een adoptie toe te staan onder bijzondere omstandigheden wel een inbreuk kan opleveren op de door artikel 8 EVRM gegarandeerde rechten. In dat geval moet sprake zijn van zeer bijzondere omstandigheden die een terzijdestelling van voormelde dwingendrechtelijke (nationale) bepaling rechtvaardigen.

De rechtbank overweegt dat de wens van verzoekers en de meerderjarige dat de feitelijke band die zij al jarenlang voelen, wordt bevestigd door een familierechtelijke betrekking onvoldoende is om artikel 1:228 lid 1 onder a BW, dat van openbare orde is, terzijde te schuiven. Ook het feit dat sprake is van een jarenlange verzorging door verzoekers en het ontbreken van contact tussen de meerderjarige en zijn moeder en biologische vader, acht de rechtbank niet zo bijzonder dat dit een afwijking van de wettelijke bepaling rechtvaardigt. Hiervoor zijn zeer bijzondere omstandigheden noodzakelijk.

De rechtbank maakt uit de verklaringen van de verzoekers, van de meerderjarige en van behandelaars van de meerderjarige in de penitentiaire inrichting op dat de meerderjarige gezien zijn levensloop en de impact van verschillende ingrijpende gebeurtenissen (in de hechttingsfase, maar ook op latere leeftijd) ernstig in zijn identiteits- en sociaal-emotionele ontwikkeling is geschaad. De gebeurtenissen hielden verband met de onveilige situaties waarin hij verkeerde gedurende zijn eerste levensjaren – waarin hij fysiek en emotioneel verwaarloosd is – en de sporadische maar belastende contacten die hij in de jaren daarna met de moeder heeft gehad, alsmede met het feit dat hij als enige pleegkind van verzoekers niet door hen geadopteerd was. Het gevoel nergens bij te horen heeft bij de meerderjarige geleid tot gevoelens van wantrouwen en niet gewenst zijn en twijfels over de identiteit.

De meerderjarige is pas op latere leeftijd, tegen zijn volwassenheid aan, tot het inzicht gekomen hoezeer het hem dwarszat dat hij nooit door verzoekers geadopteerd is. De wens om erbij te horen, werd onvoldoende vervuld met de geslachtsnaamwijziging in 2016. In de jaren na het bereiken van de meerderjarige leeftijd is de wens van de meerderjarige om geadopteerd te worden door verzoekers alleen maar groter geworden. Sinds zijn detentie krijgt de meerderjarige voor het eerst in zijn leven adequate behandelingen voor zijn problematiek. In het kader van deze intensieve behandelingen is duidelijk naar voren gekomen dat het delict waarvoor hij is veroordeeld verband houdt met de thema's die in zijn jeugd hebben gespeeld.

Verzoekers en de meerderjarige hebben gemotiveerd gesteld en onderbouwd dat voor een succesvolle behandeling van zijn problematiek en ter bevordering van het herstel van zijn beschadigde identiteits- en persoonlijkheidsontwikkeling het van bijzonder zwaarwegend belang is dat de twee personen die de meerderjarige als zijn (enige) ouders beschouwt, ook in juridische zin zijn ouders worden en dat de meerderjarige eenzelfde juridische positie krijgt als de andere (geadopteerde) kinderen van verzoekers.

De rechtbank concludeert dat de meerderjarige langdurig ernstige psychische last ondervindt van de juridische band met zijn biologische moeder en met name van het ontbreken van een juridische band met verzoekers en belang heeft bij het doorsnijden van de familierechtelijke betrekkingen met zijn biologische moeder en het vestigen van een familierechtelijke betrekking met verzoekers. Dit leidt tot het oordeel dat sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die ertoe moeten leiden dat de dwingendrechtelijke bepaling van artikel 1:228 lid 1 onder a BW terzijde wordt geschoven, zodat verzoekers en de meerderjarige ter inrichting van hun familie- en gezinsleven van het rechtsinstituut van adoptie gebruik kunnen maken en de juridische status van de meerderjarige in overeenstemming wordt gebracht met de bestaande sociale en emotionele realiteit van zijn gezinsleven met verzoekers (en zijn (pleeg)broers en -zus).

De rechtbank stelt op basis van de stukken en de behandeling ter zitting vast dat ook aan de overige voorwaarden zoals vermeld in artikel 1:228 lid 1 BW is voldaan.

Conclusie

De rechtbank spreekt de adoptie uit van de meerderjarige door de man en de vrouw.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 11-07-2022

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2022:2872

Zaaknummer: C/01/373752 / FA RK 21-3732

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Curandus niet-ontvankelijk in cassatie, aangezien toestemming curator ontbreekt.

Feiten en omstandigheden

De man en de vrouw zijn in 1982 gehuwd op huwelijkse voorwaarden, waarin zij iedere gemeenschap van goederen hebben uitgesloten en een periodiek verrekenbeding van besparingen zijn overeengekomen. Bij notariële akte van 14 juli 2008 hebben zij de huwelijkse voorwaarden gewijzigd. Daarbij hebben zij de uitsluiting van iedere gemeenschap van goederen gehandhaafd en zijn zij een finaal verrekenbeding overeengekomen. De man is sinds 2015 onder curatele gesteld.

De curator heeft de kantonrechter verzocht om haar machtiging te verlenen voor het wijzigen van de huwelijkse voorwaarden. De beoogde wijziging zag op een belastingbesparing van € 3,5 ton in het kader van een voorgenomen echtscheiding. De kantonrechter heeft de machtiging verleend. Het hof heeft de beschikking van de kantonrechter bekrachtigd en bepaald dat de aan de curator verleende machtiging tot het wijzigen van de huwelijkse voorwaarden tevens omvat dat de curator de voor die wijziging benodigde notariële akte in de plaats van de man mag tekenen.

Grieven, beoordeling en motivering

Volgens artikel 1:381 lid 2 BW is de onder curatele gestelde onbekwaam rechtshandelingen te verrichten voor zover de wet niet anders bepaalt. Deze algemene handelingsonbekwaamheid brengt mee dat de onder curatele gestelde onbekwaam is tot het zelfstandig optreden in rechte, voor zover de wet niet anders bepaalt. Op grond van artikel 1:381 lid 6 BW is de onder curatele gestelde *in zaken van curatele* bekwaam om in rechte op te treden en een rechtsmiddel in te stellen. De onderhavige procedure, waarin de curator op grond van artikel 1:386 lid 1 BW in verbinding met artikel 1:345 lid 1 BW verzoekt om machtiging voor het verrichten van een rechtshandeling, het (meewerken aan het) wijzigen van huwelijkse voorwaarden, kan echter niet worden aangemerkt als een zaak van curatele zoals bepaald in artikel 1:381 lid 6 BW.

Evenals de advocaat-generaal concludeert de Hoge Raad dat op grond van artikel 1:381 lid 3 BW een onder curatele gestelde bekwaam is rechtshandelingen te verrichten met toestemming van zijn curator, voor zover deze bevoegd is die rechtshandelingen voor de onder curatele gestelde te verrichten. De toestemming kan slechts worden verleend voor een bepaalde rechtshandeling of voor een bepaald doel. Dit brengt mee dat de man slechts met toestemming van zijn curator bekwaam was tot het instellen van cassatieberoep tegen de beschikking van het hof. Uit de processtukken blijkt dat de wil van de curator ontbrak om de man toestemming te verlenen voor het instellen van het onderhavige cassatieberoep en dat de man ten tijde van het instellen daarvan niet gerechtvaardigd erop mocht vertrouwen dat de curator daartoe toestemming had gegeven.

Nu het middel de omvang van de bevoegdheid van de curator aan de orde stelt, is in zoverre sprake van een belangenconflict tussen de man en de curator. Op grond van artikel 1:385 lid 1 BW jo. artikel 1:250 BW kan een bijzondere curator worden benoemd om te beslissen over het instellen van cassatieberoep. De Hoge Raad oordeelt in deze zaak dat daarbij geen belang bestaat. Volgens de advocaat-generaal mag verondersteld worden dat deze professionele curator in deze kwestie geen 'tegengesteld' of 'anders gericht' belang heeft bij het betreffende verzoek tot wijziging van het huwelijksgoederenregime van het echtpaar. De curator heeft hier klaarblijkelijk het vermogensbelang van de man voor ogen gehad en dienovereenkomstig gehandeld.

Ten overvloede overweegt de Hoge Raad dat artikel 1:118 BW bepaalt dat de echtgenoot die onder curatele staat, na de huwelijksvoltrekking slechts met toestemming van zijn curator huwelijkse voorwaarden mag maken of wijzigen. Deze bepaling betreft de mogelijkheid dat de onder curatele gestelde zelf optreedt bij het maken of wijzigen van huwelijkse voorwaarden. Aangenomen moet worden dat deze bepaling – anders dan zou kunnen worden afgeleid uit de uitspraak van de Hoge Raad van 2 februari 1990 – niet eraan in de weg staat dat de curator bij het staande huwelijk maken of wijzigen van huwelijkse voorwaarden optreedt als vertegenwoordiger van de onder curatele gestelde, daartoe gemachtigd door de kantonrechter. Deze mogelijkheid is van belang zowel wanneer de onder curatele gestelde in het geheel niet in staat is zijn wil te bepalen en daardoor niet zelf kan optreden, als wanneer de onder curatele gestelde weliswaar zijn wil kan bepalen maar hij zijn vermogensrechtelijke belangen niet behoorlijk waarneemt.

Conclusie

De Hoge Raad verklaart de man niet-ontvankelijk in zijn beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-07-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1113

Zaaknummer: 21/01857

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof gelast DNA-onderzoek omdat de door de moeder zelf ingebrachte rapporten worden bestreden. De partner van moeder is niet-ontvankelijk verklaard in zijn verzoek tot vernietiging van de erkenning van de minderjarige door de vader. Aanhouden beslissingen gezag, zorgregeling en benoeming bijzondere curator in afwachting van het DNA-onderzoek.

Feiten en omstandigheden

Tijdens de relatie van de moeder en de vader is de minderjarige geboren in 2014. De vader heeft de minderjarige erkend en oefende gezamenlijk het gezag uit met de moeder. De relatie tussen moeder en vader is in 2015 verbroken.

In de bestreden beschikking heeft de rechtbank bepaald dat de moeder voortaan alleen het gezag uitoefent over de minderjarige en is de vader het recht op omgang met de minderjarige ontzegd. Ook is het verzoek van de partner van moeder tot het benoemen van een bijzondere curator om te onderzoeken of het in het belang van de minderjarige is om de erkenning door de vader te vernietigen, alsmede tot het geven van een opdracht voor het verrichten van een DNA-onderzoek afgewezen.

De vader komt in hoger beroep en verzoekt het hof om de beschikking te vernietigen en om te bepalen dat het gezag over de minderjarige mede aan de vader toekomt en dat een zorgregeling wordt vastgesteld. De moeder en haar partner verzoeken het hof de vader niet-ontvankelijk te verklaren of zijn verzoeken af te wijzen. Daarnaast verzoeken zij om de bestreden beschikking te vernietigen voor wat betreft de afwijzing van hun verzoeken met betrekking tot de bijzondere curator en het DNA-onderzoek.

Beoordeling en motivering

Gezag en zorgregeling

Het hof acht een DNA-onderzoek noodzakelijk in het belang van de minderjarige. De moeder stelt dat zij al vier maanden zwanger was van de minderjarige toen zij de vader ontmoette en

zij is met haar partner van mening dat de partner de biologische vader is van de minderjarige en dat dit ook blijkt uit de door hen gedane DNA-testen. De vader bestrijdt de stellingen van de moeder en haar partner gemotiveerd, onder andere met een brief van Verilabs waarin is aangegeven dat het ingebrachte DNA-rapport van moeder vervalst was. Het hof is van oordeel dat een nieuw en door het hof te gelasten DNA-onderzoek geboden is omdat de stellingen van partijen lijnrecht tegenover elkaar staan en de overgelegde DNA-testen gemotiveerd zijn weersproken. Het DNA-onderzoek zal zowel de vraag of de partner de biologische vader van de minderjarige is, dan wel de vader de biologische vader is, omvatten. Het hof benoemt een deskundige en houdt iedere beslissing met betrekking tot het gezag en de zorgregeling aan totdat duidelijkheid is verkregen over het biologische vaderschap van de minderjarige.

Benoeming bijzondere curator voor de vernietiging van de erkenning

Op grond van artikel 1:205 lid 1 BW kan een verzoek tot vernietiging van de erkenning, op de grond dat de erkenner niet de biologische vader van het kind is, worden ingediend door het kind zelf, de erkenner, de moeder of, op grond van lid 2, het openbaar ministerie. Het hof stelt voorop dat de partner van de moeder niet behoort tot de limitatieve opsomming van degenen die een verzoek tot vernietiging van de erkenning kunnen doen. Indien het bevolen DNA-onderzoek zou uitwijzen dat hij de biologische vader van de minderjarige is, kan hem onder omstandigheden toch de mogelijkheid worden verleend om alsnog om vernietiging van de erkenning te verzoeken. In de jurisprudentie zijn twee maatstaven ontwikkeld, te weten de 'strikte maatstaf' en de 'minder strikte maatstaf'.

Het hof acht het van belang voor de voortgang van de zaak om het verzoek van de partner van moeder, vooruitlopend op de uitkomst van het DNA-onderzoek, aan de hand van deze maatstaven te beoordelen en overweegt daartoe als volgt. Vast is komen te staan dat de partner van moeder op de hoogte was van de zwangerschap van de moeder. Hij heeft verklaard dat hij op dat moment geen kinderen wilde, omdat hij zijn opleiding wenste af te maken. Hier kregen de moeder en hij ruzies over en zij zijn vervolgens uiteengegaan. Pas in september 2017 hebben zij elkaar weer ontmoet en weer een relatie gekregen. Gelet hierop, stelt het hof vast dat de man vanaf de geboorte van de minderjarige geen verzoek tot (vervangende toestemming voor) erkenning van de minderjarige heeft gedaan. Hij heeft ook geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om vernietiging van de erkenning door de vader bij de rechtbank te verzoeken. Pas in deze procedure kiest hij ervoor het verzoek tot vernietiging in te dienen. Het hof is van oordeel dat hij hiermee onnodig lang heeft stilgezeten en hij redelijkerwijs eerder tot het indienen van zijn verzoek had kunnen komen, om die reden is de 'strikte maatstaf' van toepassing. Daarvoor geldt de vraag of de moeder de toestemming aan de vader om de minderjarige te erkennen heeft gegeven met slechts het oogmerk de belangen van de partner van moeder te schaden. Het hof is van oordeel dat niet is komen vast te staan dat

daarvan sprake is. De partner was op de hoogte van de zwangerschap van de moeder en heeft ervoor gekozen niet over te gaan tot erkenning. De moeder had inmiddels een relatie met de vader en om de minderjarige niet zonder juridische vader te laten, heeft zij ervoor gekozen de vader toestemming tot de erkenning van de minderjarige te geven. Naar het oordeel van het hof kan hieruit niet worden afgeleid dat de toestemming dus slechts is gegeven met het oogmerk de belangen van de partner van moeder te schaden. De partner van moeder is dus niet-ontvankelijk in zijn verzoek tot vernietiging van de erkenning van de minderjarige door de vader.

De beslissing met betrekking tot het verzoek tot het benoemen van een bijzondere curator wordt aangehouden door het hof in afwachting van het DNA-onderzoek.

Conclusie

Het hof gelast een DNA-onderzoek door een deskundige en bepaalt daartoe dat het DNA-materiaal van de vader, de partner van moeder en de minderjarige wordt onderzocht. Het hof houdt iedere verdere beslissing met betrekking tot het gezag, de zorgregeling en het benoemen van een bijzondere curator aan.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 22-06-2022

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2022:1287

Zaaknummer: 200.292.443/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof besluit een minderjarige van 8 jaar niet te horen met betrekking tot de uithuisplaatsing omdat het belangrijker is voor de minderjarige om rust te krijgen dan dat hij zijn mening aan het hof kan geven. Het niet horen van de minderjarige en zijn uithuisplaatsing zijn geen ongeoorloofde inbreuk op artikel 8 EVRM.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is geboren in 2014. De moeder heeft alleen het gezag over de minderjarige. De kinderrechter heeft op 25 maart 2022 de minderjarige onder toezicht gesteld voor een jaar en een machtiging tot uithuisplaatsing verleend voor een half jaar.

Grievens, beoordeling en motivering

De moeder is het niet eens met de beslissing van de kinderrechter met betrekking tot de uithuisplaatsing en is in hoger beroep gegaan. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) verzoekt het hof de beslissing van de kinderrechter in stand te laten.

De moeder wil dat de minderjarige wordt uitgenodigd door het hof voor een kindgesprek. De minderjarige is 8 jaar oud. Op grond van artikel 809 lid 1 Rv worden minderjarigen van 12 jaar in de gelegenheid gesteld om hun mening kenbaar te maken en kan de rechter ook minderjarigen jonger dan 12 jaar die gelegenheid bieden. Het hof ziet daarvoor geen aanleiding. Bij de raad maakte dit soort gesprekken bij de minderjarige veel los en hij kan er heftig afwijzend op reageren. Ook de jeugdbeschermer is het nog niet gelukt om de minderjarige te spreken omdat hij steeds aan het rondrennen was en te druk was in zijn hoofd. De gezinsvoogd is van mening dat de minderjarige in staat is om te zeggen wat hij vindt, maar niet om te overzien wat zijn woorden met een beslissing doen. De minderjarige doet tegenstrijdige uitspraken. De minderjarige is aan het wennen aan zijn plek in het gezinshuis en is net begonnen op een nieuwe school. Het hof vindt het belangrijk dat de minderjarige nu tot rust komt. Een gesprek met het hof draagt daar niet aan bij en is minder belangrijk dan de rust.

Het hof oordeelt dat de beslissing van de kinderrechter over de uithuisplaatsing moet blijven gelden. Uit het onderzoek van de raad blijken er signalen van hechtingsproblematiek. Er is al veel hulp aan de moeder en de minderjarige gegeven de afgelopen jaren. De moeder accepteert in periodes vrijwillig hulp, maar dat is niet voldoende om de ernstige zorgen weg te nemen. Sinds januari 2022 heeft de moeder opvoedondersteuning en daar profiteert zij van. Het contact met de minderjarige is iets uitgebreid. De minderjarige gaat een weekeinde per maand naar de moeder, een weekeinde per maand naar een steungezin en de overige weekeindes is hij op de zondagmiddag bij de moeder. Het is niet in het belang van de minderjarige om hem nu (gedeeltelijk) weer thuis te plaatsen, daarvoor is eerst meer onderzoek nodig om zicht te krijgen op de oorzaak van de eerdere terugvallen bij de moeder.

Het hof is van oordeel dat het niet in de gelegenheid stellen van de minderjarige om zijn mening aan het hof kenbaar te maken en zijn uithuisplaatsing geen ongeoorloofde inbreuk zijn op artikel 8 EVRM.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank en laat de uithuisplaatsing van de minderjarige in stand.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-07-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:5940

Zaaknummer: 200.309.233

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ondanks het ontbreken van een nauwe persoonlijke betrekking of family life is toch een omgangsregeling tussen de minderjarige en (het gezin van) zijn tante vastgelegd omdat die in zijn belang wordt geacht.

Feiten en omstandigheden

Het ouderlijk gezag over de minderjarige wordt uitgeoefend door de vader. De moeder van de minderjarige is overleden. De minderjarige woont bij de vader en staat tot 5 oktober 2022 onder toezicht van de William Schrikker Stichting Jeugdbescherming en Jeugdreclassering (hierna: de GI).

Verzoek

De GI verzoekt een omgangsregeling tussen de minderjarige en zijn familie moederszijde vast te stellen.

Beoordeling en motivering

De kinderrechter gaat eerst in op de juridische positie van de tantes en stiefmoeder van de minderjarige. De kinderrechter overweegt dat op grond van artikel 798 Rv in zaken betreffende het personen- en familierecht degene op wiens rechten en verplichtingen de zaak rechtstreeks betrekking heeft als belanghebbende wordt aangemerkt. De vraag die de kinderrechter dan moet beantwoorden is in hoeverre de tantes in de onderhavige procedure rechtstreeks in hun belangen worden geraakt. De kinderrechter is van oordeel dat dit geldt voor tante X, omdat er omgang plaatsvindt tussen haar en de minderjarige en het verzoek van de GI ook ziet op het vaststellen van een omgangsregeling tussen haar gezin en de minderjarige. Hetzelfde kan niet worden gezegd van tante Y, zodat zij in de onderhavige procedure geen juridische positie heeft. De stiefmoeder van de minderjarige wordt op grond van artikel 2.3. van het Procesreglement Civiel Jeugdrecht als belanghebbende aangemerkt, omdat zij met de vader als de verzorgende ouder van de minderjarige samenleeft en de minderjarige tot haar gezin behoort.

De kinderrechter overweegt vervolgens dat op grond van artikel 1:265g lid 1 BW en op verzoek

van de GI voor de duur van de ondertoezichtstelling een omgangsregeling kan worden vastgesteld of worden gewijzigd voor zover dit in het belang van de minderjarige noodzakelijk is. Daarnaast dient, gelet op het bepaalde in artikel 3 en 20 IVRK, bij alle maatregelen betreffende kinderen het belang van het kind voorop te staan. In de eerste plaats overweegt de kinderrechter dat uit artikel 1:265g lid 1 BW niet naar voren komt ten aanzien van wie het recht op omgang met de minderjarige kan worden vastgesteld. Analoog aan het bepaalde in artikel 1:377a BW, overweegt de kinderrechter dat een minderjarige, onder meer, recht heeft op omgang met degene tot wie hij in een nauwe persoonlijke betrekking staat. De kinderrechter dient daarom vast te stellen of tussen de minderjarige en (het gezin van) zijn tante X sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking of family life zoals bedoeld in artikel 8 EVRM. Of daar in een bepaalde situatie sprake van is wordt bepaald aan de hand van de omstandigheden van het geval. Het hebben van alleen een familieband is hiervoor onvoldoende en bijkomende omstandigheden zijn nodig om daarvan te kunnen spreken. De kinderrechter stelt vast dat de minderjarige sinds januari regelmatig bij zijn oom en tante verblijft, maar dat deze periode te kort is om te kunnen zeggen dat tante X een grote rol speelt in de (dagelijkse) verzorging en opvoeding van de minderjarige. Hoewel het voorgaande zou betekenen dat artikel 1:265g BW geen grondslag biedt om een omgangsregeling tussen de minderjarige en zijn familie aan moederszijde vast te leggen, is de kinderrechter van oordeel dat is gebleken dat de minderjarige behoefte heeft aan contact met hen en in het kader van rouwverwerking veel aan hen heeft. Bij de familie aan moederszijde kan de minderjarige ongestoord praten over het verlies van zijn moeder. Hoewel de vader hier wellicht niet bewust aan in de weg staat en de minderjarige daarin alle ruimte wenst te geven, is het de kinderrechter gebleken dat er sprake is geweest van een lange echtscheidingsstrijd tussen de vader en de moeder. In dat kader is het niet ondenkbaar dat de minderjarige niet volledig de vrijheid voelt om bij de vader over zijn moeder te kunnen praten. De kinderrechter is daarom van oordeel dat het belang van de minderjarige met zich brengt dat tóch een omgangsregeling tussen de minderjarige en zijn familie aan moederszijde wordt vastgelegd. Gelet op het voorgaande en gelet op de wens van de minderjarige zal de kinderrechter de omgangsregeling vaststellen zoals door de GI is verzocht.

Conclusie

De kinderrechter stelt een omgangsregeling vast tussen de minderjarige en (het gezin van) zijn tante X.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 11-07-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2022:2375

Zaaknummer: 184357

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwikkeling van samenleving. Uitleg van leenovereenkomst aan de hand van de Haviltex-maatstaf en beoordeling van vergoedingsrecht van de man.

Feiten en omstandigheden

De man en de vrouw hebben tot februari 2018 een affectieve relatie gehad. Zij hebben geen samenlevingsovereenkomst gesloten. De man heeft in 2014 een bedrag van de vrouw geleend voor de aanschaf van een vakantiehuisje. De man heeft begin 2019 een deel daarvan afgelost. Tijdens de relatie van partijen heeft de man verbouwingswerkzaamheden verricht voor de vrouw en de vrouw administratieve werkzaamheden verricht voor de man.

Grieven

De man komt in hoger beroep en verzoekt te bepalen dat de vrouw aan hem een bedrag moet betalen. De vrouw voert verweer.

Beoordeling en motivering

Rentedragende lening

Tussen partijen is ten eerste in geschil of de tussen hen overeengekomen lening rentedragend is en per wanneer dan welke rente verschuldigd is. Voor de beoordeling van dit geschil legt het hof de overeenkomst tussen partijen uit aan de hand van de Haviltex-maatstaf (zie HR 13 maart 1981, ECLI:NL:HR:1981:AG4158). Daarbij dient de rechter rekening te houden met alle bijzondere omstandigheden van het gegeven geval (zie HR 20 februari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO1427). Bovendien dient de uitleg dient te geschieden aan de hand van de wilsvertrouwensleer, zoals neergelegd in artikel 3:33 en 3:35 BW. Het gaat niet alleen om dat wat letterlijk in de overeenkomst is neergelegd en/of wat partijen jegens elkaar hebben verklaard maar ook om wat partijen over en weer uit elkaars verklaringen redelijkerwijze mochten afleiden (zie HR 24 februari 2017, ECLI:NL:HR:2017:315). Daarbij spelen ook hun feitelijke gedragingen een rol. Het hof neemt bij de uitleg mee dat partijen voor de leningsovereenkomst gebruik hebben gemaakt van een format, waarbij zij wel de

ingangsdatum voor de rente, maar geen rentepercentage hebben ingevuld. Het hof overweegt dat, nu in de overeenkomst wel een zinsnede over het verschuldigde rentepercentage is opgenomen, maar dit niet door partijen is ingevuld, de overeenkomst een leemte bevat. Die leemte dient door de rechter op grond van het bepaalde in artikel 6:248 lid 1 BW te worden aangevuld. Daarbij komt het aan op de betekenis die partijen mochten hechten aan elkaars verklaringen en gedragingen. Volgens het hof kan uit de betaling van eind 2014 van de man onder vermelding van 'rente' in verbinding met de in de overeenkomst van geldlening opgenomen ingangsdatum en vervaldatum voor de rente(termijnen) en het na 2014 niet meer betalen van enige rente door de man, worden afgeleid dat partijen uit elkaars verklaringen en gedragingen mochten begrijpen dat zij zijn overeengekomen dat de man rente was verschuldigd aan de vrouw. Daarvoor wordt uitgegaan van de wettelijke rente, nu niet is komen vast te staan welke rente is afgesproken.

Kosten tegelvloer

Partijen zijn het niet eens over de vraag of de man een vordering heeft op de vrouw vanwege het leggen van een tegelvloer in haar eerste woning. Het hof begrijpt dat de man deze vordering primair baseert op de ongerechtvaardigde verrijking. Net als de rechtbank is het hof van oordeel dat deze vordering is verjaard. Volgens artikel 3:310 BW verjaart een rechtsvordering uit ongerechtvaardigde verrijking door verloop van vijf jaren na aanvang van de dag, volgend op die waarop de benadeelde (hier: de man) zowel met het bestaan van de schade (hier: zijn vordering) als met de daarvoor aansprakelijke persoon (hier: de vrouw) is bekend geworden. Met het leggen van de tegelvloer in de woning van de vrouw is de man bekend geworden met het bestaan van zijn vordering op haar. Dit betekent dat de verjaringstermijn is aangevangen in 2012 en eindigde in 2017. In casu is geen sprake van een verdelingsvordering, omdat partijen niet gehuwd waren, tussen hen geen eenvoudige gemeenschap bestond en zij geen samenlevingsovereenkomst hadden. Ook het beroep van de man op het bestaan van een vergoedingsrecht op grond van eisen van redelijkheid en billijkheid (zie HR 10 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:707) treft geen doel. In de situatie van partijen is, anders dan in de zaak waarover de Hoge Raad oordeelde, sprake van een huurwoning. Hieruit volgt dat de tegelvloer, die als aard- en nagelvast moet worden beschouwd, door natrekking eigendom van de verhuurder is geworden. Daarmee is geen sprake van (ongerechtvaardigde) verrijking van de vrouw en bestaat aldus geen grond voor een vergoedingsrecht.

Kosten badkamer

De man baseert zijn mogelijke vordering vanwege het verbouwen van de badkamer van de vrouw ook op het figuur van de ongerechtvaardigde verrijking. Op grond van artikel 6:212 BW

is voor een rechtsgeldig beroep hierop vereist dat de vrouw (i) is verrijkt, (ii) de man is verarmd, (iii) een causaal verband bestaat tussen de verrijking enerzijds en de verarming anderzijds en (iv) dat voor deze verrijking geen redelijke grond bestaat. Het hof is van oordeel dat aan deze voorwaarden niet is voldaan. Partijen hadden een affectieve relatie gehad en verrichtten daarbij werkzaamheden voor elkaar, zo blijkt uit hun onderlinge WhatsApp-conversaties. De vrouw hielp de man met de administratie van zijn onderneming en de man heeft de renovatie van de badkamer en het toilet voor de vrouw verricht. Gesteld noch gebleken is dat de man in de periode van de verbouwing facturen voor de door hem (of derden) verrichte werkzaamheden aan de vrouw heeft gestuurd. Daarbij moet worden opgemerkt dat in de door de man opgestelde offerte als datum 9 oktober 2016 is vermeld, een datum gelegen ná de aanvang van de werkzaamheden. Kennelijk vordert de man pas betaling van de werkzaamheden nadat de vrouw hem heeft gedagvaard in het kader van de terugbetaling van de geldlening. Uit bovenstaande gedragingen van partijen kan worden afgeleid dat de renovatie van de badkamer niet is geschied zonder enige rechtsgrond. Partijen mochten uit elkaars gedragingen en verklaringen begrijpen dat zij de werkzaamheden die zij voor elkaar verrichtten vanuit hun eigen deskundigheid, werd gerechtvaardigd door de affectieve relatie die zij met elkaar hadden en dat daarvoor geen betaling in geld was verschuldigd. Het beroep van de man op ongerechtvaardigde verrijking van de vrouw treft dus geen doel. Bovendien is van een vergoedingsrecht op grond van de redelijkheid en billijkheid als bedoeld in artikel 6:2 lid 1 BW (zie HR 10 mei 2019 ECLI:NL:HR:2019:707) geen sprake, omdat geen sprake is van bijzondere omstandigheden die maken dat de man een vergoedingsrecht heeft vanwege de renovatie van de badkamer. De door de man aangevoerde omstandigheden zijn daarvoor onvoldoende dan wel niet komen vast te staan.

Conclusie

Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank en wijst af het meer of anders gevorderde.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 28-06-2022

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2022:2100

Zaaknummer: 200.295.522_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek van curator om machtiging voor verkoop en levering woning onder curatele gestelde rechthebbende. De zoon die samen met moeder in woning woonde wil daar blijven wonen. Is de zoon van rechthebbende belanghebbende in de zin van artikel 798 lid 1 Rv? Bescherming familie- en gezinsleven; artikel 8 EVRM.

Feiten en omstandigheden

De rechthebbende is geboren in 1929. Zij is de moeder van de zoon en heeft daarnaast nog een zoon en een dochter. Bij beschikking van 28 februari 2017 heeft de kantonrechter in de rechtbank Noord-Holland de curator Bewindvoering benoemd tot bewindvoerder en mentor van de rechthebbende. Deze uitspraak is bij beschikking van 31 oktober 2017 van dit hof bekrachtigd. Bij beschikking van 29 juni 2018 heeft de kantonrechter in de rechtbank Noord-Holland de rechthebbende onder curatele gesteld als gevolg van haar geestelijke toestand, met benoeming van de curator Bewindvoering tot curator. Bij beschikking van 18 juni 2019 van dit hof is deze uitspraak bekrachtigd. Met ingang van 31 januari 2019 verblijft de rechthebbende op grond van een rechterlijke machtiging in een verpleeghuis. Tot die datum bewoonde de rechthebbende de woning waarvan zij de eigenaresse was. De zoon stond sinds 1 september 2015 ingeschreven in de Basisregistratie Personen op dat adres. Bij vonnis in kort geding van 19 juli 2019 van de voorzieningenrechter in de rechtbank Noord-Holland is de zoon op vordering van de curator veroordeeld om de woning binnen twee weken na betekening van het vonnis te ontruimen. Deze uitspraak is bij arrest van 7 januari 2020 van dit hof bekrachtigd. De curator heeft de woning vervolgens verkocht aan een derde. De levering van de woning heeft op 28 mei 2020 plaatsgevonden. Bij de bestreden beschikking heeft de kantonrechter de curator op haar verzoek machtiging verleend voor de verkoop en levering van de woning. De zoon is daarbij niet-ontvankelijk verklaard in zijn bezwaar tegen toewijzing van dat verzoek.

Grievens, beoordeling en motivering

De zoon verzoekt, met vernietiging van de bestreden beschikking, hem alsnog ontvankelijk te verklaren in zijn bezwaar alsook het inleidend verzoek van de curator strekkende tot

machtiging verkoop en levering van de woning af te wijzen. De curator verzoekt de bestreden beschikking te bekrachtigen, met veroordeling van de zoon in de kosten van het geding.

Ter beoordeling is allereerst de vraag of de zoon belanghebbende is in de zin van artikel 798 Rv. Het hof onderschrijft de overweging van de kantonrechter dat een verzoek als dat van de curator in deze zaak (tot verkoop en levering van de woning) niet een zaak van curatele betreft als bedoeld in artikel 798 lid 2 Rv. De zoon is ook niet met zoveel woorden tegen deze overweging opgekomen, zodat hieraan geen verdere overweging behoeft te worden gewijd. Beoordeeld moet worden of de zoon moet worden beschouwd als degene, genoemd in artikel 798 lid 1 Rv, op wiens rechten en plichten de zaak rechtstreeks betrekking heeft.

Standpunten van de zoon

De zoon stelt dat hij als zodanig moet worden aangemerkt. Hij stond sinds september 2015 op het adres van de woning ingeschreven en heeft daar jarenlang met toestemming van zijn moeder gewoond en haar daar verzorgd. Door toedoen van de curator is zijn moeder tegen haar wil in een verpleeginstelling geplaatst en heeft hij vervolgens de woning tegen zijn wil moeten ontruimen. Zowel hij als zijn moeder wensen terug te keren naar de woning. Zijn moeder wenst daar ook in het bijzijn van haar familie te overlijden. Door toedoen van de curator mag hij zijn moeder niet of maar heel kort in de instelling bezoeken. Hij wenst in de woning te blijven wonen na haar overlijden, overeenkomstig de uitdrukkelijke wens van zijn moeder en op basis van hetgeen hij van haar erft. Aldus heeft hij recht op en belang bij de woning. Door de woning te verkopen en te leveren aan een derde, wordt inbreuk gemaakt op zijn door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op privéleven en op gezinsleven met zijn moeder.

Beoordeling en motivering

Het hof overweegt als volgt. In het vonnis in kort geding, waarbij de zoon is veroordeeld tot ontruiming van de woning, is geconcludeerd dat hij zonder recht of titel in de woning verbleef. Dat vonnis is vervolgens in hoger beroep door dit hof bekrachtigd. Het betreft hier – zoals de zoon terecht stelt – een voorlopig oordeel dat geen gezag van gewijsde heeft gekregen en waaraan partijen in latere procedures niet zijn gebonden. Ook in de onderhavige procedure dient daarom bij de beantwoording van de vraag of de zoon belanghebbende is, te worden beoordeeld of hij enig recht of enige titel had of heeft om in de woning te verblijven. Het hof is van oordeel dat de zoon onvoldoende feiten en omstandigheden heeft gesteld waaruit blijkt dat dit het geval is. Van het bestaan van een huurovereenkomst of een als zodanig te kwalificeren overeenkomst tussen de zoon en zijn moeder is ook in het onderhavige geding niet gebleken. Het hof onderschrijft hetgeen de voorzieningenrechter en het hof daarover

hebben overwogen, nu de zoon in het onderhavige hoger beroep zijn stelling dat wel sprake was van een huurovereenkomst, niet heeft geconcretiseerd en onderbouwd, zodat er geen grond bestaat om anders te oordelen. De zoon grondt zijn recht op de woning voorts op de toestemming van zijn moeder tot zijn verblijf aldaar, maar miskent daarmee dat zijn moeder sinds de (onherroepelijk geworden) beschikking van de kantonrechter van 29 juni 2018 handelingsonbekwaam is, zodat de curator deze toestemming kan intrekken, hetgeen zij – naar onder meer volgt uit de vordering tot ontruiming van de woning – ook heeft gedaan. Voor zover de zoon zijn recht op de woning baseert op de – al dan niet schriftelijk vastgelegde – wensen van zijn moeder tot terugkeer in de woning, moet daaraan voorbij worden gegaan. Voldoende aannemelijk is dat de geestelijke toestand van zijn moeder zodanig ernstig is dat deze aan uitvoering van die wensen in de weg staat en zal blijven staan. Zij staat al geruime tijd onder curatele wegens haar geestelijke toestand. Met ingang van 31 januari 2019 is zij opgenomen in een instelling, eerst met een voorlopige machtiging en vervolgens met een machtiging voortgezet verblijf, die blijkens de stukken is verlengd. Niet te verwachten is dat deze situatie zal veranderen. Verzoeken van de zoon tot ontslag van zijn moeder hebben niet tot het door hem gewenste resultaat geleid.

De zoon heeft voorts, tegenover de gemotiveerde betwisting van zijn stelling door de curator, op geen enkele wijze onderbouwd dat hij tijdens zijn verblijf in de woning nadat zijn moeder was opgenomen, bereid en in staat was de volledige maandelijkse lasten van de woning te voldoen, en evenmin dat hij – zoals hij ter zitting in hoger beroep desgevraagd heeft verklaard – bereid en in staat was de woning te kopen. Zijn enkele mededeling ter zitting in hoger beroep dat de verkopende makelaar de woning niet aan hem wilde verkopen zonder daarvoor enige reden te geven, is niet toereikend. Ook aan die stellingen gaat het hof dus voorbij, evenals aan zijn stelling dat hij krachtens erfrecht aanspraak op de woning kan maken. Nog daargelaten dat dit argument voorbarig is, nu zijn moeder niet is overleden, is ook hiervoor door de zoon, die nog een broer en een zus heeft, geen ondersteuning aangedragen.

Voorts faalt het beroep van de zoon op het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap, aangezien hijzelf niet tot de personen behoort op wie dit verdrag betrekking heeft en hij dus in deze procedure geen bescherming aan dit verdrag kan ontleen. Voor zover de zoon de bescherming van dit verdrag heeft ingeroepen voor zijn moeder wordt verwezen naar hetgeen is overwogen over haar geestelijke toestand en de daaraan te verbinden gevolgen.

Ten slotte moet worden geoordeeld dat van een familieleven tussen de zoon en zijn moeder in de woning zoals door hem gesteld, sinds 31 januari 2019 geen sprake meer is, nu zijn moeder met ingang van die datum in de instelling verblijft. Dat dit een gedwongen opname betreft, doet daaraan niet af. Het beroep van de zoon op artikel 8 EVRM voor zover dat zijn familieleven betreft, moet daarom, wat daarvan verder zij, worden verworpen. Hetzelfde geldt

voor zijn beroep op artikel 8 EVRM voor zover het zijn privéleven betreft, nu hij niet is aangewezen op de woning om dit te kunnen uitoefenen.

Het voorgaande brengt het hof met de kantonrechter tot de conclusie dat de rechten en plichten van de zoon niet rechtstreeks zijn geraakt door het inleidend verzoek van de curator tot verlening van een machtiging tot verkoop en levering van de woning. Dat betekent dat de zoon niet-ontvankelijk is in zijn hoger beroep tegen de beslissing van de kantonrechter om de curator machtiging te verlenen tot verkoop en levering van de woning. Nu het hier in feite gaat om een procedure tussen familieleden en naar het oordeel van het hof geen sprake is van misbruik van recht, ziet het hof geen aanleiding de zoon te veroordelen in de kosten van het geding in hoger beroep zoals de curator heeft verzocht.

Conclusie

Het hof verklaart de zoon niet-ontvankelijk in het hoger beroep voor zover bij de bestreden beschikking machtiging is verleend aan de curator voor de verkoop en levering van de woning; bekrachtigt de bestreden beschikking voor zover de zoon daarbij is aangemerkt als niet-belanghebbend in de procedure in eerste aanleg en daarom niet-ontvankelijk is verklaard in zijn bezwaar; compenseert de kosten van dit hoger beroep in die zin dat iedere partij de eigen kosten draagt.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 23-03-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:864

Zaaknummer: 200.281.087/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Schoolverzuim. Vernietiging beschikking afwijzing ondertoezichtstelling; hof oordeelt dat er wel sprake is van een ontwikkelingsbedreiging en stelt de minderjarige alsnog onder toezicht.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is geboren uit de inmiddels verbroken voorhuwelijkse relatie (gevolgd door het door echtscheiding ontbonden huwelijk) van de moeder en de vader. De vader heeft de minderjarige erkend. Het ouderlijk gezag wordt uitgeoefend door beide ouders. De minderjarige woont (samen met zijn broer) bij de moeder. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank het verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) tot ondertoezichtstelling van de minderjarige afgewezen. De raad kan zich met deze beslissing niet verenigen en hij is hiervan in hoger beroep gekomen.

Grieven, beoordeling en motivering

Raad

De grief van de raad is gericht tegen het oordeel van de rechtbank dat de ontwikkelingsbedreiging van de minderjarige onvoldoende is onderbouwd en dat het de kinderrechter niet duidelijk is geworden hoe een ondertoezichtstelling deze ontwikkelingsbedreiging kan wegnemen. Hierbij is het voor de kinderrechter onduidelijk wat de rol van de jeugdzorgwerker zou zijn. Volgens de raad is, in tegenstelling tot hetgeen door de moeder en de minderjarige wordt gesteld, er nog altijd sprake van veelvuldig schoolverzuim. De moeder houdt de minderjarige te snel thuis van school en staat niet open voor overleg met school. De minderjarige trekt geheel zijn eigen plan. Zijn ontwikkeling op cognitief gebied stagneert en zijn achterstand loopt steeds verder op. Er is volgens de raad weinig zicht op het netwerk van de minderjarige en zijn vrijetijdsbesteding. Er zijn ook grote zorgen rondom zijn gebrekkige emotieregulatie en zijn toenemende gebruik van zowel verbale als fysieke agressie. Het lukt de ouders niet om hier grip op te krijgen. Omdat de ouders onderling niet communiceren, krijgt de minderjarige de mogelijkheid naar de andere ouder te gaan zodra

hem bij de ene ouder wel grenzen worden gesteld. Verder is de benodigde hulpverlening, gericht op traumaverwerking en emotieregulatie, nooit van de grond gekomen en is er geen structureel contact tussen de vader en de minderjarige. Een jeugdzorgwerker zou de ouders ook kunnen begeleiden in het wegnemen van het probleemgedrag dat de minderjarige vertoont, zoals het schoolverzuim.

Beoordeling en motivering

Het hof haalt de tekst van artikel 1:255 lid 1 BW aan en overweegt dat volgens het hof (in tegenstelling tot de rechtbank) is voldaan aan de vereisten voor een ondertoezichtstelling. Het hof is van oordeel dat de minderjarige zodanig opgroeit dat hij ernstig in zijn ontwikkeling wordt bedreigd. De raad heeft tijdens de mondelinge behandeling een deugdelijke nadere onderbouwing gegeven van de ontwikkelingsbedreiging en hoe deze door een ondertoezichtstelling afgewend zou kunnen worden. Het hof verwijst naar het appelschrift van de raad waarin een verslag van het gesprek met de mentor en de interne begeleider van de minderjarige is opgenomen. Deze geven aan dat er wel degelijk nog steeds sprake is van veelvuldig schoolverzuim. De minderjarige trekt volledig zijn eigen plan en de moeder houdt hem te snel thuis. Zijn achterstand loopt steeds verder op en zijn ontwikkeling op cognitief gebied stagneert hierdoor. Hij moet nog zoveel uren inhalen dat dit niet meer realistisch is en bovendien is hij van de twintig keer dat hij zich op school heeft moeten melden voor een inhaaluur slechts drie keer daadwerkelijk gekomen. De mentor geeft in datzelfde gesprek ook aan dat de moeder niet open lijkt te staan voor overleg met school. Gemaakte afspraken, ook met de directie en leerplichtambtenaar, worden afgezegd. De school krijgt op deze manier geen grip op de situatie. Er is door de leerplichtambtenaar een proces-verbaal opgemaakt en er loopt momenteel in het kader van de Leerplichtwet een onderzoek naar het schoolverzuim. Omdat de minderjarige veelvuldig ziek is gemeld vanwege klachten aan zijn knie, heeft de school een melding gedaan bij de jeugdarts van de GGD. De raad heeft tijdens de mondelinge behandeling aangegeven dat de minderjarige en de moeder geen gehoor hebben gegeven aan de uitnodiging van de jeugdarts bij de GGD en dat hetzelfde patroon te zien is als bij een uitnodiging voor een gesprek met de school en de leerplichtambtenaar. Het hof betreurt het dat de vader en de moeder niet naar de mondelinge behandeling zijn gekomen.

Uit de overgelegde stukken en het verhandelde ter zitting is verder gebleken dat de minderjarige problemen heeft met zijn emotieregulatie. Zijn gedrag is zelfbepalend en hij vertoont verbale en fysieke agressie. Hij heeft in het verleden veel meegemaakt; twee keer een scheiding tussen de ouders, huiselijk geweld en gedurende periodes geen contact met hetzij de moeder hetzij de vader. Dat de vader en de moeder constant in conflicten verwickeld zijn die ook nogal eens escaleren, is daarbij niet helpend voor hem. Temeer nu er geen (structureel) contact is met de vader. In de periode dat hij bij de vader woonde had hij geen

contact met de moeder en geen contact met zijn broer. De hieruit voortvloeiende loyaliteitsproblematiek ziet het hof ook als een ontwikkelingsbedreiging.

Nu duidelijk is dat de ouders niet openstaan voor hulpverlening zullen de zorgen rondom de minderjarige niet met vrijwillige hulpverlening opgelost kunnen worden. Het gezinssysteem levert een ontwikkelingsbedreiging op. Ook al is hij 15 jaar oud, hij wordt nog steeds voor een zeer belangrijk deel opgevoed door de ouders en zij hebben de taak om hem te motiveren en te begeleiden bij zijn schoolgang. Een jeugdzorgwerker die optreedt als regiehouder kan samen met de minderjarige en de ouders een plan van aanpak opstellen en hen hierin ondersteunen om de situatie voor hem te verbeteren. Het hof heeft de gerechtvaardigde verwachting dat dan, binnen een voor de minderjarige aanvaardbaar te achten termijn, de vader en de moeder de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding, bedoeld in artikel 1:247 lid 2 BW, in staat zijn te dragen.

Ter zitting is besproken dat er eind mei 2022 een zitting zal komen in het kader van de Leerplichtwet. Daar zal de rechter bezien of het in het belang van de minderjarige nodig is dat er een jeugdreclasseringswerker wordt benoemd die hem en zijn ouders kan helpen bij zijn schoolgang en zijn andere problemen. Als er op grond van de Leerplichtwet actie wordt ondernomen en er uit dien hoofde al hulpverlening wordt ingezet, zal een te benoemen jeugdzorgwerker een meer regisserende taak hebben. Gelet hierop acht het hof een kortere periode dan de gebruikelijke twaalf maanden voor een ondertoezichtstelling wenselijk en haalbaar. Het hof zal de periode daarom beperken tot zes maanden.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank en stelt de minderjarige onder toezicht voor de duur van zes maanden.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-06-2022

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2022:1928

Zaaknummer: 200.308.835_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank staat voornamswijziging van minderjarig trans meisje toe, gezien haar belang om ook formeel te zijn wie zij is.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is geboren in 2010. Zij identificeert zich als meisje. Ze ondervindt ernstige psychische hinder van haar jongensnaam en gebruikt sinds vier jaar een andere voornaam. Ze is gediagnosticeerd met genderdysforie.

Beoordeling en motivering

De naam die mensen bij hun geboorte krijgen hoort bij die persoon. Die naam staat ook in officiële papieren en mag daarom niet zomaar veranderd worden, tenzij sprake is van een voldoende zwaarwegend belang. De rechter overweegt dat uit een gesprek met de minderjarige blijkt dat zij goed heeft nagedacht over de naamswijziging. Haar ouders en anderen gebruiken ook haar zelfgekozen naam, die aansluit bij haar identiteit.

De minderjarige is nog niet in de puberteit, waardoor medische interventie niet aan de orde is. Dat is volgens de rechtbank niet van belang, evenmin als het feit dat zij later alsnog van transitie zou kunnen afzien. Ook zonder transitie kan zij ervoor kiezen als vrouw door het leven te gaan.

De verklaring van de psycholoog dat niet te voorspellen is hoe de gevoelens van genderdysforie zich zullen ontwikkelen doet niet af aan de lijdensdruk van de minderjarige nu op dit moment. Die druk ervaart zij bovendien al langere tijd. De rechtbank is gezamenlijk met de raad van oordeel dat het belang van minderjarige om ook formeel te zijn wie zij is, groter is dan het algemeen belang dat namen zo veel mogelijk ongewijzigd blijven. Verzoekers hebben voldoende zwaarwichtig belang bij de door hen verzochte wijziging, welke naar de maatstaven van artikel 1:4 lid 2 BW niet ongeoorloofd is.

Conclusie

De rechtbank gelast de wijziging van de voornamen van de minderjarige.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 09-06-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:5425

Zaaknummer: C/10/636291 / FA RK 22-2362

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering tot omgang met hoogbejaarde, demente (groot)moeder toegewezen. Verzorgende familieleden staan bezoek van andere familieleden aan (groot)moeder niet toe. Onrechtmatige daad. Horizontale werking van grondrechten. Positieve verplichting om omgang toe te staan. Faciliteren van de omgang behoort tot de wettelijke taak van de mentor tot verzorging. Horen van (groot)moeder als belanghebbende door de rechter.

Feiten en omstandigheden

Oma is een 91-jarige, tamelijk demente vrouw, die dankzij de dag-en-nachtzorg van een aantal kinderen zelfstandig kan wonen. Oma is onder bewind gesteld en heeft een mentor. De eisers zijn de kinderen en een kleinkind. Gedaagden zijn andere kinderen van oma en de mentor. In het nabije verleden hebben zich geweldsincidenten voorgedaan tussen een aantal van hen, niet steeds buiten het zicht van Oma.

In februari 2020 is Oma op initiatief van enkele van de gedaagde kinderen verhuisd. Zij woont nu zelfstandig. Dag en nacht is ten minste één van de gedaagde kinderen aanwezig voor verzorging, volgens een schema en onder toezicht van de mentor. Sinds de verhuizing hebben de eisers geen (normaal) contact meer gehad met Oma.

Beoordeling en motivering

De rechtbank heeft Oma als belanghebbende gehoord. Horen door een deskundige is niet nodig omdat het niet gaat om een vraag op medisch/psychisch terrein maar over de vraag wat belanghebbende zelf vindt.

Het faciliteren door de mentor van omgang tussen Oma en eisers kan worden aangemerkt als 'verzorging, verpleging, behandeling of begeleiding' in de zin van artikel 1:453 lid 1 BW. Het verlenen van toestemming voor omgang is geen rechtshandeling maar een feitelijke handeling, die naar haar aard toelaat dat de mentor in plaats van Oma optreedt. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat het bepalen van de omvang van de bevoegdheid van de mentor is

overgelaten aan de jurisprudentie. De rechtbank knoopt voor de taak ‘verzorging’ door een mentor aan bij artikel 1:247 lid 2 BW over de verzorging van een kind. Omgang met familieleden kan van invloed zijn op het geestelijk welzijn. Het behoort daarom mede tot de taak van een mentor om te beoordelen of het belang van Oma is gediend met omgang met eisers. De mentor moet ook rekening houden met de gerechtvaardigde belangen van eisers, als (klein)kinderen die graag hun hoogbejaarde (groot)moeder willen zien.

De wet kent geen recht op omgang met meerderjarigen, die in beginsel zelf kunnen beslissen met wie zij omgang hebben. Dat kan problematisch worden als het gaat om een persoon die aan dementie lijdt. De rechtbank neemt tot uitgangspunt dat het verhinderen van omgang een onrechtmatige daad oplevert als die verhindering strijd oplevert met de zorgvuldigheid die betaamt ten aanzien van andermans persoon. Daarbij weegt de rechter mee:

artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dat kort gezegd bepaalt dat de overheid zich niet zonder goede reden mag mengen in het privé- en gezinsleven van burgers (een negatieve verplichting);

uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat de overheid ook een positieve verplichting kan hebben, in die zin dat de overheid juist dient te zorgen dat mensen bij elkaar worden gebracht;

grondrechten meewegen in de verhouding tussen burgers onderling, over de band van onrechtmatige daad. Of verhindering van omgang onrechtmatig is hangt af van de omstandigheden van het geval.

In beginsel dient er naar het oordeel van de rechtbank omgang plaats te vinden, tenzij er duidelijke contra-indicaties zijn. Alleen de ruzie tussen eisers en de gedaagde kinderen is een contra-indicatie. Die mag echter niet dienen als rechtvaardiging om omgang te ontfemen. Het recht behoort in beginsel niet te wijken voor (het risico op) geweld. De intensieve verzorging van Oma door haar gedaagde kinderen is prijzenswaardig maar rechtvaardigt geen monopolie op omgang.

Daarom wijst de rechter een maandelijks omgangsmoment van twee uur voor maximaal twee personen toe. Gedaagden moeten rond die tijd uit de buurt van Oma blijven. Het verdient aanbeveling dat de mentor of een vertrouwenspersoon er zoveel mogelijk op zal toezien dat eisers en gedaagde kinderen elkaar niet kunnen tegenkomen. De rechter geeft de mentor in overweging de dagbesteding van Oma in te schakelen.

Bij het vaststellen van de omgangsregeling weegt de rechtbank mee dat Oma positiever is geworden over eisers. Het voert thans te ver om een uitgebreidere omgang te bepalen, zoals

verzocht door eisers. De rechtbank heeft begrip voor het standpunt van de mentor die wil waken voor de veiligheid van Oma en van de persoon die het mentorschap feitelijk bekleedt. Dat belang is meegewogen maar noopt niet tot een ander oordeel. Het geweld heeft plaatsgevonden tussen de familieleden onderling, niet tegenover de mentor of Oma.

De mentor heeft verklaard dat er slechts een beperkt budget beschikbaar is om Oma bij te staan. Ook dit noopt niet tot een ander oordeel. In geval van bijzondere omstandigheden kan het budget worden verhoogd middels een verzoek aan de kantonrechter (artikel 4 lid 5 Regeling beloning curatoren, bewindvoerders en mentoren). In dit geval moet dat dan lopen via de bewindvoerder die Oma's geldzaken behartigt.

Conclusie

De rechtbank stelt een omgangsregeling tussen eisers en Oma vast; gelast de mentor om iedere maand plaats en tijdstip van het omgangsmoment te bepalen, en gelast de gedaagde kinderen om tijdens en rondom het omgangsmoment uit de buurt te blijven op straffe van verbeurte van een dwangsom van € 250 per kind per keer, met een maximum van € 5.000 per kind.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-06-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:5480

Zaaknummer: C/10/630314 / HA ZA 21-1081

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De vraag is of de erkenning van het kind door de man in strijd is met de Nederlandse openbare orde. Dat is naar het oordeel van het hof niet het geval. De man heeft zijn bevoegdheid tot erkenning niet misbruikt. Het is voldoende vast komen te staan dat de man met de uitoefening van zijn bevoegdheid tot erkenning ook zijn recht op familieleven met het kind wil veiligstellen. Het hof bekrachtigt de beschikking waarvan beroep.

Feiten en omstandigheden

De vrouw is de moeder van de minderjarige. De vrouw heeft de Nigeriaanse nationaliteit, de man de Nederlandse. De man is gehuwd met een andere vrouw. In maart 2020 hebben de man en de vrouw de ambtenaar gemeld dat de man de minderjarige wil erkennen en verzocht een akte van erkenning op te maken. In november 2020 heeft de ambtenaar dit verzoek van de man en de vrouw geweigerd. De rechtbank heeft, in het beroep van de man en de vrouw tegen deze beschikking, het verzoek gegrond verklaard en het besluit van de ambtenaar vernietigd en deze gelast om alsnog een akte van erkenning op te maken.

De ambtenaar verzoekt het hof de beschikking van de rechtbank te vernietigen en te bepalen dat het verzoek terecht geweigerd is. De ambtenaar stelt dat er sprake is van schijnerkenning, die niet gericht is op het vestigen van familierechtelijke betrekkingen, maar op het verkrijgen van toelating tot Nederland. De vrouw verblijft thans zonder verblijfstitel in Nederland en zou verblijfsrecht kunnen ontlenen aan de Nederlandse nationaliteit die de minderjarige zou verkrijgen bij erkenning. De ambtenaar verwijst naar het feit dat de man met een andere vrouw is gehuwd, 23 jaar ouder is dan de vrouw en dat hun verklaringen omtrent contacten en de ontmoeting verschillen. Ook stelt de ambtenaar dat het niet vaststaat dat de man de biologische verwekker is en niet wil meewerken aan een DNA-test. Erkenning zou ertoe kunnen leiden dat de werkelijke verwekker geen band met de minderjarige kan krijgen. Volgens de ambtenaar is de man in sociaal opzicht evenmin de vader van de minderjarige, aangezien er weinig contact is en de man niet bijdraagt aan het levensonderhoud.

De man en de vrouw betwisten dat er sprake is van schijnerkenning en verzoeken het hof de beschikking van de rechtbank te bekrachtigen. De man is ervan overtuigd dat hij de biologische vader is, is al sinds de geboorte betrokken bij de minderjarige en ziet geen meerwaarde in een DNA-onderzoek. De ambtenaar schendt de internationale regelgeving (artikel 8 EVRM, recht op familieleven) door te weigeren een akte van erkenning op te maken. Tijdens de zitting heeft de man verder aangegeven dat het voor hem niet meer belangrijk is of hij de biologische vader van de minderjarige is: hij voelt zich de vader en aanvaardt ook de verantwoordelijkheid voor hem.

Beoordeling en motivering

Rechtsmacht en toepasselijk recht

Volgens artikel 3 aanhef en onder a Rv is de Nederlandse rechter bevoegd om kennis te nemen van het verzoek, omdat de man, de vrouw en de minderjarige hun gewone verblijfplaats in Nederland hebben. Er zijn geen grieven gericht tegen toepassing van het Nederlandse recht.

Wettelijk kader

De ambtenaar heeft geweigerd om de akte van erkenning op te maken, omdat hij van oordeel is dat de Nederlandse orde zich daartegen verzet (artikel 1:18c lid 2 BW). Volgens artikel 1:27 BW kunnen belanghebbenden partijen zich, binnen zes weken na een dergelijk besluit, bij verzoekschrift wenden tot de rechtbank, die de toevoeging van een latere vermelding op grond van artikel 1:24 lid 1 BW aan een in de Nederlandse registers van de burgerlijke stand voorkomende akte kan gelasten (artikel 1:27a jo. artikel 1:26a BW). Artikel 3:13 BW bepaalt verder dat degene die een bevoegdheid toekomt, hier niet op kan vertrouwen bij misbruik ervan. Dit is tevens van toepassing op erkenning (artikel 3:15 BW).

Beoordeling

Het hof stelt als uitgangspunt dat de man bevoegd is de minderjarige te erkennen en dat zich geen beletsel voordoet als in artikel 1:204 BW. De vraag is of de erkenning van de minderjarige in strijd is met de Nederlandse openbare orde, waarvan sprake is als de man de bevoegdheid tot erkenning misbruikt. Hiervan is sprake als de bevoegdheid wordt uitgeoefend met een ander doel dan waarvoor zij is verleend, zoals een erkenning die uitsluitend gericht is op het verschaffen van toegang en/of verblijf in Nederland. Voor het hof is onvoldoende vast komen te staan dat de man uitsluitend met dit doel de minderjarige wil erkennen. Hiervoor acht het hof van belang zowel de verklaring van de man ter zitting, als de door de man en de vrouw

overlegde stukken – onder andere de aangifte door de man van de geboorte van de minderjarige en foto's waarop beiden te zien zijn. Het hof acht het niet onaannemelijk dat er, vanwege de coronamaatregelen en reisafstand, minder regelmatig fysiek contact was en er is sprake van telefonisch contact en contact via videobellen. De minderjarige voelt zich vertrouwd bij de man, zoals blijkt uit zijn gedrag ter zitting, en de echtgenote van de man weet ook van de minderjarige en heeft contact met hem.

Het hof is derhalve van oordeel dat voldoende is komen vast te staan dat er sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking tussen de man en de minderjarige en dat de man zijn erkenningsbevoegdheid niet (enkel) wil gebruiken om het verblijf in Nederland van de vrouw en de minderjarige te bewerkstelligen, maar (ook) om zijn recht op familieleven met minderjarige wil veiligstellen.

Conclusie

De conclusie van het voorgaande is dat de rechtbank terecht het besluit van de ambtenaar van 18 november 2020 heeft vernietigd en de ambtenaar heeft gelast om alsnog een akte van erkenning op te maken.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-06-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:1936

Zaaknummer: 200.300.593/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming tot erkenning vaderschap. Het hof laat het toepasselijke Poolse recht buiten beschouwing wegens strijd met de Nederlandse openbare orde, omdat er anders – in strijd met artikel 8 EVRM – geen toetsing kan plaatsvinden waarin de belangen van de moeder, het kind en de vader kunnen worden onderzocht en afgewogen.

Feiten en omstandigheden

Een Nederlandse man is blijkens een DNA-test de biologische vader van een kind van een Poolse vrouw. Man, vrouw en kind wonen in Nederland. De vrouw weigert toestemming tot erkenning omdat de man afwijzend stond tegenover de zwangerschap, de relatie is verbroken en zij bang is voor inmenging door de man in de opvoeding van het kind. De man verzoekt om vervangende toestemming tot erkenning. De bijzondere curator en de vertegenwoordiger van de Raad voor de Kinderbescherming adviseren positief. Het hof oordeelt nadat eerder in een tussenbeschikking aan het Internationaal Juridisch Instituut (IJI) om uitleg van Pools recht was gevraagd.

Beoordeling en motivering

Voor de erkenning van vaderschap volgens het Poolse recht is geen toestemming van de moeder van het kind vereist, maar de moeder dient wel de verklaring van vaderschapserkenning te bevestigen. Het hof concludeert op grond van informatie van het IJI en de uitleg van het Poolse Constitutionele Hof, dat als de moeder die bevestiging niet geeft, er geen mogelijkheid is voor vervangende bevestiging door de rechter. Er staat dan alleen de weg van de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap open. Daarvoor bestaat volgens het Nederlandse internationaal privaatrecht een aparte verwijzingscategorie in artikel 10:97 BW. In dit geval zou het Nederlandse recht dan van toepassing zijn, maar artikel 1:204 BW geeft de vader geen ingang om zijn vaderschap gerechtelijk te laten vaststellen.

De verwijzingsregels leiden aldus tot een resultaat waarin de vader geen rechtsingang zou hebben en waardoor de belangen van het kind, de moeder en de vader niet zouden kunnen

worden onderzocht en afgewogen. Dit is in strijd met het recht op 'family life' dan wel 'private life' van de biologische vader, zoals voorzien artikel 8 EVRM. Daarom zal het hof het toepasselijke Poolse recht vanwege strijd met de Nederlandse openbare orde, op grond van artikel 10:6 BW, buiten toepassing laten. Daarbij houdt het hof er rekening mee dat de man, de vrouw en het kind in Nederland wonen en deze zaak dus een nauwe betrokkenheid heeft met de Nederlandse rechtsorde.

Omdat het Nederlandse recht geen mogelijkheid kent voor de vader om zijn vaderschap vast te lasten stellen, sluit het hof aan bij het verzoek van de man om vervangende toestemming tot erkenning van zijn vaderschap. In de belangenafweging die volgens artikel 1:204 lid 3 BW moet plaatsvinden, geeft het hof aan dat de relatie tussen het kind en de verwekker in beginsel als familierechtelijke betrekking erkend wordt en oordeelt het hof dat de argumenten van de vrouw onvoldoende zijn om het verlenen van de vervangende toestemming achterwege te laten.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank met betrekking tot de vervangende toestemming tot erkenning.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 05-07-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:1974

Zaaknummer: 200.289.130/ 01

Wetsartikelen: